

รธน. มาตรา ๑๘๐ วรรคหนึ่ง (๑) มาตรา ๑๘๑ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) และมาตรา ๒๖๗

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๗ บัญญัติห้ามนายรัฐมนตรีและรัฐมนตรีเป็นลูกจ้างของบุคคลใด โดยมีเจตนารมณ์เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของนายรัฐมนตรีและรัฐมนตรีเป็นไปโดยชอบ ป้องกันมิให้เกิดการกระทำที่เป็นการขัดกันแห่งผลประโยชน์ การทำให้เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญดังกล่าวบรรลุผลมิใช่แปลความหมายคำว่า “ลูกจ้าง” เพียงหมายถึงลูกจ้างตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ กฎหมายคุ้มครองแรงงาน หรือกฎหมายภาษีอากร เท่านั้น ซึ่งมีศักดิ์ต่ำกว่ารัฐธรรมนูญที่เป็นกฎหมายสูงสุดใช้ในการปกครองประเทศ คำว่า “ลูกจ้าง” จึงมีความหมายกว้างกว่ากฎหมายอื่นโดยต้องแปลความตามความหมายทั่วไป มิได้คำนึงว่าจะมีการทำสัญญาจ้างเป็นลายลักษณ์อักษรหรือไม่ หรือได้รับค่าตอบแทนเป็นค่าจ้าง สิ้นจ้าง หรือค่าตอบแทนในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินอย่างอื่น หากมีการตกลงเป็นผู้รับจ้างทำงานแล้ว ย่อมอยู่ในความหมายของคำว่า “ลูกจ้าง” ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๗ ทั้งสิ้น

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าหลังจากผู้ถูกร้องเข้ารับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว ผู้ถูกร้องยังคงเป็นพินิจกร ในรายการ “ชิมไป บ่นไป” และ “ยกโขยง ๖ โมงเช้า” ให้แก่บริษัท เฟซ มีเดีย จำกัด และผู้ถูกร้อง ได้รับค่าตอบแทนอย่างสมฐานะและภารกิจ ถือได้ว่าผู้ถูกร้องเป็นลูกจ้างของบริษัทดังกล่าว เป็นการกระทำ อันต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๗ ความเป็นรัฐมนตรีของผู้ถูกร้องจึงสิ้นสุดลงเฉพาะตัวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง (๗) และเมื่อความเป็นรัฐมนตรีของนายรัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๘๒ จึงเป็น เหตุให้รัฐมนตรีทั้งคณะพ้นจากตำแหน่งตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๐ วรรคหนึ่ง (๑) แต่ด้วยความเป็น รัฐมนตรีของนายรัฐมนตรีเป็นการสิ้นสุดลงเฉพาะตัว ทำให้รัฐมนตรีในคณะรัฐมนตรีที่เหลือ อยู่ในตำแหน่ง เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าคณะรัฐมนตรีที่ตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๑

ย่อโดย นายนิพัทธ์ หงษ์มณี
นักวิชาการคดีรัฐธรรมนูญชำนาญการ

นายธรรมรงค์ จันทร์ดำ
ผู้อำนวยการกลุ่มงานคดี ๑๐

นางสาวธาริณี มณีรอด
ผู้อำนวยการสำนักคดี ๔